

Vakans i strapatsens stege

Trapetsen
hänger slak
i mitt övergivna
cirkustält
som himlastegen
över öppen vak

Alla dessa broar
som jag se'n jag lämnat dig stack i brand
alla dessa färjor
som jag se'n jag hämtat mig sköt i sank
kanske var det mot min vilja
kanske blev jag ändå blind
men jag kunde aldrig skilja min kind ifrån din kind
och din hand
tala tyst om längtan
inte ett knysst om att vända om
den du kysste väntar sig
bara sån't som bränner som
ökensand

Stum Tummeliten

Stum Tummeliten i falska rum
där den stora tomheten spelar
spratt efter spratt med den som är dum
bakom masker som målas och stelnar

Stum Tummeliten är liten
i elitens förbundna ögon
men Stum Tummeliten är stor
mycket större än storebror tror

Du vars hjärta är hjälplöst och glömt
som av ensamhet slutade glöda
du hör inga rop i blindo du dömt
mig att frysa och sakta förblöda

Stum Tummeliten är liten
i elitens förblindade ögon
men Stum Tummeliten är stor
mycket större än storebror tror

Natt efter natt med nallen i kramp
vrider sig barnet inom mig ängsligt
av drömmar om svampar och stöveltramp
ansätts ständigt den som är känslig (refr.)

Men dag efter dag bryter han mark
river stängsel och mognar inom mig
stänger jag av när jag nästan är stark
då lämnar mig Tummeliten bakom sig (refr.)

Mistelflicka

Fram ur gamla gömmor
kryper skuggor som förmörkar mitt liv
alltid samma mönster
samma gamla slags mekanik
du kysste mig i smyg
mitt i porten så att jag blev sövd
du fäste dig vid mig
och slog ut dina länsande löv
du ska ha vad du begär
jag ska föda dina klibbiga bär
och stoppa munnen full
och bara vara till för din skuld